

Марш УПА - Героям визнання!

14 жовтня український народ щороку відзначає свято Покрови, яке стало для нас символом наших історичних потуг та прагнень. Українське козацтво, Українська Повстанська Армія – одні з найяскравіших сторінок нашого минулого, забувати про які неможе нормальних синам і дочкам нашого народу.

Але незалежна українська держава, втілена в далекій від українських національних інтересів владі і досі не визнала подвиг вояків УПА. Маємо національний сором перед ветеранами, собою та нащадками. Цьогорічне відзначення річниці створення УПА красномовно підкреслює цю обставину.

Марш ветеранів УПА та правих сил відбувся. Тільки от пройти учасникам святкувань центральною вулицею столиці не вдалося. Цьому чинили перепони представники правоохоронних органів, які отримали відповідні вказівки від влади. Натомість представники лівого табору подібних проблем не мали, і сміливо зайняли частину Хрещатику під свій антилюдський шабаш.

Влада ігнорує питання визнання вояків УПА борцями за незалежність України, тим самим викликаючи вороже ставлення до себе з боку патріотичних сил в нашій державі. Порушив дане питання наш вельмишановний Президент, проте його слово для більшості українського політикуму нічого не варте. Марш лишився просто маршем. Не більше. Софіївська площа побачила гідних називатись українцями людей.

А ми, ті люди, в черговий раз отримали плювок в обличчя від своїх ворогів, яких самі обирали та на яких покладали свої надії на щось краще...

стор. 4

Сьогодні
читаємо...

“Права ідея переможе!”

Інтерв'ю з головою
Всеукраїнської молодіжної
громадської організації
“Національний Альянс”

стор. 3

Українські ліві: фантом чи реальність?

Аспекти конфронтації та
взаємодії з правими

стор. 5

Три миті сучасної української літератури

Тим, хто не знає Карпи,
Жадана та Дереша...

стор. 7

КОЛОНКА РЕДАКТОРА

Всім живим

Сергій Мартинюк

Вітання, Вам, дорогі читачі! Маєте нагоду знову тримати в руках та читати видання прогресивної української молоді «Правий Поступ». Ми не претендуємо на лаври «королів» молодіжної преси України. Ми хочемо допомогти молодим людям визначитися в житті. Бо сірість наразі не прикрашає. Активність, чітке уявлення людини про своє місце в світі робить її повноцінним жителем нашої Батьківщини та планети.

Відчуття патріотизму, спорідненості з рідною культурою та народом - ознака передової молоді. Ми працюємо для Вас, бо не хочемо надалі спостерігати за ницими іграми політичних блязнів. Ми хочемо могутню Україну і свідому молодь, яка буде готова стати на її чолі.

Все, що ви прочитаєте, так чи інакше змусить Вас задуматися над тим, чому все саме-так, а не по-іншому. Нехай подані в номері матеріали дозволять Вам поглянути на світ очима, позбавленими бруду сірої маси і визначитися з тим, як жити далі. В тому руслі ми працюватимемо надалі.

Отже, приємного Вам плину свідомості на сторінках нашої газети! Ми з Вами! І ви не одні!

“Національний Альянс” взяв участь у міжнародній молодіжній програмі „Пам'ять без кордонів”

Протягом тижня, з 7 по 15 жовтня, молодь Волинської області, серед якої були і члени Волинської обласної організації „Національний Альянс”, перебувала у Польщі, де взяла участь у відновленні могил загиблих вояків Української Народної Армії.

Ця поїздка стала результатом реалізації спільного українсько-польського проекту співпраці Об'єднання Харцерів Польщі, українських молодіжних організацій та партнерських шкіл „Пам'ять без кордонів”. Проект ось уже 8 років втілюється на території України, натомість поїздки

українців у Польщу відбуваються лише протягом останніх 4 років.

Учасниками даної поїздки стала молодь старшого шкільного віку з Маневицького р-ну. Вона прибула до польського м. Каліш у складі 30 чоловік на запрошення Ярослава Гурецького, заступника коменданта харцерів м. Згежа. Учасники поїздки впорядковували могили на кладовищі, де поховано офіцерів армії Симона Петлюри. На місці струхлявілих хрестів молодь

поставила нові, перев'язані синьо-жовтими стрічками. По завершенню роботи відбулася зустріч у Варшаві із Надзвичайним і Повноважним Послом України в Республіці Польща Олександром Моциком, який від імені посольства висловив вдячність українській молоді за її внесок у розвиток українсько-польських відносин. Велику зацікавленість цією акцією виказала польська влада та представники мас-медіа.

А хто ти за національністю? “Національний Альянс” втілює в життя акцію “Український паспорт”

Ми всі дуже добре пам'ятаємо ще старі радянські паспорти, які містили графу «національність». На превеликий жаль, після здобуття Україною незалежності ця графа з нових паспортів зчезла. Фактично, в нас вкрали національність. І ми всі дуже добре пам'ятаємо, що тоді в Україні була значна частина українців, які саботували заміну паспорта тільки через відсутність в новому паспорті графи національності.

Тому «Національний Альянс» вирішив привернути увагу громадськості та журналістів до даної проблеми. Тому в Луцьку, Івано-Франківську, Черкасах, Кривому Розі та Балаклії (Харківщина), де

існують регіональні осередки організації, була проведена акція „Український паспорт”. Суть акції полягала в наступному: були створені макети українського паспорта у якому була зазначена графа національності та прорізаний отвір, у якому мали змогу зфотографуватися перехожі. За тиждень фото роздавалися всім учасникам акції.

Після проведеної акції альянсівці сподіваються, що українці задумуються: «Чи не варто у власному паспорті вказати що я – Українець?», а від влади очікують відповідних кроків. А саме – створення відповідної графи з написом «Українець».

Протягом трьох днів, з 27 по 29 жовтня, на території Холодного Яру поблизу Чигирини, що у Черкаській області, тривало це таборування. Ініціатором табору виступила Черкаська обласна організація „Національний Альянс”, заручившись підтримкою Управління у справах сім'ї та молоді Черкаської облдержадміністрації.

Учасниками табору стало 45 чоловік, членів та прихильників “Національного Альянсу” з Черкаської та Київської областей, а також представники Всеукраїнського Проводу організації. Насичена програма у краєвих традиціях Національного Альянсу, мальовничі краєвиди все це сприяли активному і цікавому відпочинку молоді.

Організатори не даремно обрали саме цю місцевість. З нею пов'язано чимало сторінок історії України, зокрема часів Гайдамаччини, Коліївщини. Після 1918 року тут діяли проти денікінців і повстанські загони прихильників УНР, а у часи II Світової війни загони УПА.

Тому лекції про ідеологію українського націоналізму, діяльність УПА, молодіжних громадських організацій України, історію Холодного Яру сприймалися учасниками таборування якнайкраще. Фізична програма підкріпила серйозність і виховну спрямованість заходу. Крім того, учасники табору мали

змогу переглянути за допомогою

мультимедійного проектора фото та кліпи про діяльність Всеукраїнської молодіжної громадської організації „Національний Альянс”.

„Національний Альянс” провів центральноукраїнський табір „Холодний Яр - 2006”

Ігор Гузь "Права ідея переможе"

Розмовляла Ірина Качан

Минуло майже два роки від початку діяльності молодіжної організації "Національний Альянс". За цей час про організацію почули навіть ті, хто не цікавиться громадсько-політичним життям. Національний Альянс зумів стрімко увірватися на міжнародний рівень роботи та провести низку суспільно вагомих кампаній в середині держави. Думками з приводу діяльності організації та перспектив подальшого розвитку поділився керманіч Національного Альянсу Ігор Гузь.

Ігоре, Ви стояли у витоків утворення Національного Альянсу. Розкажіть що стало передумовою до створення цієї молодіжної організації?

Дивлячись на розвиток молодіжного руху, прийшло усвідомлення того, що в Україні не вистачає потужної правої молодіжної сили. А тому молоді немає де себе реалізувати. І вже після закінчення Помаранчевої революції, після нашої перемоги ту молодь, яка була помаранчевою в різних кампаніях, в різних політичних структурах патріотичного спрямування, ми об'єднали в межах нашої організації. Адже потреба об'єднати свої зусилля після подій осені 2004 зростає. Наші активісти це молодь, яка ставить національний чинник як визначальний, яка керується високоморальними життєвими принципами. Тому 29 січня 2005 року в місті Києві відбулися Установчі збори Всеукраїнської молодіжної громадської організації "Національний Альянс", організації, яка обрала своїм гаслом "Україна понад усе", яка є позапартійною структурою з яскраво вираженим національним чинником. І саме 29 січня вважається днем утворення нашої організації. Ми виникли в результаті Помаранчевої революції, створилися для того, щоб утверджувати праву ідеологію, щоб втілювати ідею національного відродження України.

А чому саме права ідея?

Україна географічно належить до Європи. Нині ж наша держава стрімко наближається до Європи у політичній площині. А на сьогоднішній день у Європі у всіх політичних процесах чітко вирізняються три політичні сили ліві, ліберали і праві. Ми вважаємо, що права ідея рятівна, а тому найбільш прогресивна. І ця прогресивність полягає в тому, що в основі правої ідеї лежить, насамперед, національний чинник,

який інтегрує всіх українців в Українську Націю. Це традиціоналізм, який свідчить про універсальність усіх моральних цінностей, які пропагує права ідея. Важливим чинником, звісно, є життєвий ідеалізм. Ліві, праві та ліберали мають свої

концепції з приводу важливих питань, які дуже часто виступають наріжним каменем. Це питання моралі, впливу масової культури, розмиття кордонів, ставлення до релігії, нелегальної міграції тощо. Чітку і правильну позицію у цих питаннях декларують саме праві. Тому я вважаю, що на сьогодні права ідея це найправильніший шлях в морі ідеологій та ідеологічних систем, які існують в нашій державі та світі в цілому.

Тобто права ідея здатна порятувати українську молодь?

Важко говорити про порятунок молоді. Важливо, насамперед, те, що наша держава має обирати ту систему цінностей, ті світоглядні засади, які пропонують їй ті чи інші ідеології. Прикро, але сьогодні наш люд все більше й більше схиляється до ідеології лібералізму, яка є, на жаль, пануючою у світі та несе в собі надзвичайний негатив. Тому ми вважаємо, що націоналізм є альтернативою. Безумовно, це не панацея, але політичні сили, які сповідують ці ідеї, першочерговими ставлять інтереси української держави та української нації. Саме тому національна ідеологія є передовою.

Тобі як лідеру Національного Альянсу легко згуртувати навколо себе молодь, адже нині існує стереотип про те, що молодь сьогодні аполітична, байдужа, zdegradovana під впливом масової культури?

Ми дотримуємось погляду, що ініціативна меншість вартує більше, ніж інертна більшість. Ми реалісти і не говоримо про те, що прагнемо згуртувати мільйони

молодих людей. Наша мета опанувати тисячі молодих патріотів, які б підтримували наші переконання, погляди, згуртувати ту частину молоді, яка розуміє, що під знаменами Бoga та України треба йти до своєї мети. А говорити про легкість чи про труднощі в питанні залучення молоді до громадського життя, думаю, не варто. Адже та молодь, яка має потенціал, яка володіє природними здібностями,

яка плекає ідеї патріотизму, реалізує себе в будь-якому разі. Частина таких людей приходять до нас.

Як ти вважаєш, в Національного Альянсу є перспективи для подальшого розвитку і нас-кільки потужною є ваша організація?

Дивлячись на розвиток правого руху в Європі, можна стверджувати, що такі перспективи є. А тому організації, політичні сили з подібними до нашої ідеологіями, будуть перемагати. Це однозначно, адже виклики часу й сьогодні в Європі, світі та зокрема в Україні свідчать про те, що таких молодіжних, патріотичних сил, як Національний Альянс, не вистачає. Що стосується перспектив нашої організації зокрема, то мені важко судити, але я все-

таки вважаю, що ми маємо певний потенціал, а тому перспективи є. Про це говорять те, що за два роки діяльності ми об'єднали близько тисячі молодих людей, які сповідують певні цінності. Ми провели активну роботу в різних напрямках міжнародному, культурно-просвітницькому та найбільшою мірою в громадсько-політичному. Можна довго переповідати усе зроблене, згадувати всі події. Відзначу головне це наша активна позиція в білоруському питанні, в напрямку захисту українських національних інтересів, наша робота по популяризації української мови, культури, боротьба з кучмістами. Всі ці речі наводять мене на думку, що Національний Альянс зможе ефективно розвиватися далі.

А які плани на майбутнє будує Ігор Гузь та Національний Альянс загалом?

Будемо продовжувати роботу в усіх напрямках. Це великою мірою міжнародна діяльність. Маю на увазі створення так званої балто-чорноморської вертикалі, як певної альтернативи, як противаги Європейському Союзу та Росії. Це своєрідне світоглядове, можливо організаційне, об'єднання країн, які лежать між Балтикою і Чорним морем, де Україна, безумовно, буде відігравати одну з вирішальних геополітичних ролей. Звісно, будемо співпрацювати з молодіжними опозиційними організаціями братньої Білорусі та допомагати білоруському народу у визволенні від проросійської диктатури Олександра Лукашенка. Також будемо продовжувати роботу по національно-патріотичному вихованню української молоді. Так, у кількох регіонах ми плануємо організаційно оформити центри патріотичного виховання молоді, які на державному рівні будуть вести системну роботу з молоддю. Безумовно, будемо продовжувати всю іншу роботу, далі розвивати розпочаті в 2005 році кампанії «Наш формат», «Українська вулиця», «Зупинимо рекламу смерті», запровадження в школах обов'язкового курсу «Основи християнської етики» та інші, будемо запускати нові кампанії, які підніматимуть проблемні теми.

Національний Альянс як громадсько-політична організація зможе колись перерости у впливову політичну силу, як думаєш?

Об'єктивно кажучи, загадувати важко. Це буде залежати від того, чи зможемо ми найближчі два-чотири роки об'єднати в наших рядах потенційно сильних людей, які в подальшому матимуть бажання займатись політикою. Ми, як молодіжна організація, зрозуміло, претендуємо на молодіжні здобутки, а політична партія як така претендує на владу в цій державі. Та

Лідера білоруської молодіжної опозиції Дмитра Дашкевича позбавлено волі на півтора року

Ірина Качан

Саме таким став присуд Жовтневого суду Мінська керівнику молодіжної організації «Молодий Фронт» 25-річному Дмитру Дашкевичу. Молодіжного активіста звинуватили в порушенні статті 193 Кримінального кодексу «діяльність від імені незареєстрованої організації».

Відбувати покарання лідер Молодого Фронту буде у колонії загального режиму. До суду Дмитро більше місяця перебував у слідчому ізоляторі. Максимальний термін

покарання за цією статтею, згідно білоруського законодавства, два роки позбавлення волі.

Примітно, що судові засідання відбувались у закритому режимі. І тільки на оголошення присуду у судову залу дозволили увійти лише представникам країн ЄС та США, а ще декільком журналістам. Навіть адвокат Дашкевича не може зараз розповісти про те, як відбувалось судове засідання, оскільки несе кримінальну відповідальність за розголошення даних. Він стверджує, що це зроблено нав-мисно, щоб ЗМІ не могли донести до громадськості інформацію про те, що насправді відбувалось у суді.

Протягом трьох днів, коли відбувались судові засідання у справі Дмитра Дашкевича, активісти Молодого Фронту, проводили акції підтримки свого лідера. Не могли залишитись осторонь і українські колеги молодіжна

організація «Національний Альянс», яка тісно співпрацює з опозиційним «Молодим Фронтом» та є її партнером. Саме тому в багатьох регіонах України відбулися інформаційні кампанії «Свободу Дашкевичу!», акції солідарності з білоруською молоддю. Роздача листівок, розклеювання плакатів із зображенням Дмитра в деяких містах супроводжувалась флеш-мобом. Близько 15 активістів НА сиділи колом на центральній площі свого міста протягом 20 хвилин із заклеєними скотчем ротами, що символізувало існування жорсткої цензури в Білорусії та тиск, що чиниться на представників білоруської опозиції. Акції протесту відбулись у Києві, Львові, Луцьку, Рівному, Кривому Розі, Полтаві та Черкасах.

Втім, захист Дмитра Дашкевича збирається найближчим часом оскаржити присуд. Тільки чи вдасться досягти хоч якогось результату питання аж надто сумнівне. Бо арешт та суд над Дмитром розцінювати інакше, ніж політичну розправу, не має сенсу. Як це не прикро, але білоруська влада замість того, щоб підтримати ініціативну свідому молодь всіляко перешкоджає, цькує, намагається залякати. Молодих людей звинувачують у тероризмі та екстремізмі, намагаються «повісити» ганебні злочини. Шкода, тільки, що не всі білоруси розуміють, що живуть у країні з диктаторським режимом, де «усувають» інакомислячих, знищують національну культуру. Тож доки

триватимуть політичні репресії «бацьки» Лукашенка? Доки відкриватимуть кримінальні справи проти ні в чому невинних молодих патріотів? Відповідь на це питання можуть дати лише самі білоруси. Насамперед ті з них, котрим зараз байдуже, хто очолює країну і які методи керівництва застосовує. Тільки як швидко до цих людей прийде усвідомлення того, що потрібні зміни? На жаль, наразі це питання залишається відкритим.

УПА - невизнані герої сфальсифікованої історії.

Роздуми молодого націоналіста

Сергій Мартинюк

Дуже часто оглядаючись нехитрим молодим оком на минуле рідного народу, ніяк не можеш після цього побачити його майбутнє. Заважає теперішнє, яке не дозволяє поставити всі крапки над „і“. Не вистачає чіткості в осягненні реальності, бракує конкретно визначених орієнтирів, які б поєднували в собі наше минуле-теперішнє-майбутнє. Зв'язок втрачається. Частина мозаїки ніяк не можуть скластися в цілісну систему. Люди не відчувають обов'язку ні перед предками, ні перед нащадками. Наша історія(саме те, що мало б нас консолідувати), стала якщо не тягарем, то просто чимсь не суттєвим.

Може це й правильно. Нинішнє покоління живе теперішнім, більше думає про майбутнє. При цьому, щоправда, забуваючи про минуле, яке б мало навчити... Якщо не жити, то виживати... З почуттям гордості за те, що ти УКРАЇНЕЦЬ

Час від часу складається враження, що живемо ми з вами у власноруч створеному світі ілюзій. Наша незалежність при пильному погляді видається чимсь напівфемерним... Все інше – похідне від цієї псевдореальності.

Таке „популярне“ питання сучасності як визнання вояків УПА воюючою стороною у Другій світовій війні чи ще більше – борцями за незалежність України, стало справжнім національним соромом. Маємо чергову річницю від часу створення Української Повстанської Армії. Немає сенсу ще раз описувати їх героїчний шлях. Кожен зацікавлений при бажанні може знайти достатньо інформації в відповідних книгах, періодиці та мережі Інтернет. Важливіше інше – правильно переосмислити цю сторінку історії і наразі почати працювати з масовою свідомістю...

... Що таке УПА в голові пересічного українця? Та й чи кожного, хто величає себе українцем можна таким вважати? Пересічний житель українського сходу має стереотипне уявлення про УПА та націоналістичний рух взагалі. Для нього все це закономірно вкладається в рамки нацизму. І це в той час, коли без ідеологічної кон'юктури, політичних уподобань та всього іншого, ти, на рівні далеко глибшому за пласт інформації в голові, розумієш, що вояки УПА – це не просто

твої предки. Це ті сміливці і патріоти (відкидаєш при цьому весь пафос який тільки може бути), яким ти зобов'язаний своїм таким безпечним життям і повітрям свободи в грудях. І нікому не хочеться після таких думок доводити свою правоту у баченні історії та сучасності свого народу... Ти гордишся, що ти УКРАЇНЕЦЬ

Таких людей дуже мало. То в основному молоде покоління, яке здатне думати та робити свідомий вибір. Як не прикро це визнавати, але радянська пропагандивна машина працювала блискуче. Тому маємо більшість, яка не може позбутися стереотипного мислення та збоченого бачення політичної дійсності.

Живемо зі сфальсифікованою історією, і, як результат, обдуреними масами і надалі поширюється відверта брехня. Українська влада, втілення боягузтва з боку тих, хто мав щось робити і лицемірства з боку тих, хто ніколи нічого не зробить, затягує справу до останнього.

З кожним 14 жовтня ветеранів боротьби за ними омріяну державну незалежність стає все менше і менше. З ними помирає і правда про минуле, і ми не здатні її захистити. Бо давно вже не мислимо інтересами Нації, а замикаємося в своїх не завжди здорових середовищах.

Чекати від влади прозріння, значить обманювати самих себе. Чекати, що до влади прийдуть націоналісти, значить жити нелепним майбутнім, втілюючи від реальності за вікном та в телевізорі. Що лишається тоді? Покладатися на власні нечисленні і не завжди достатньо досвідчені молоді сили? Деяко авантюрно... Проте, коли краще подумати, розумієш, що іншого виходу немає і на те ми і називаємо себе (все частіше про себе) ідеалістами.

...Маємо вороже ставлення з боку одних, нерозуміння, і як результат - несприйняття з боку інших, відсутність розуміння єдності з боку своїх. Намагаєшся дистанціюватися від всього цього, мислити категоріями ідеалізму, але коли знаєш, що десь зовсім недалеко від тебе живе всіма забутий герой, який покинутий напризволяще цією державою доживає останні свої дні, повертаєшся в цю далеко не ідеальну реальність.

Хочеш щось зробити, але самому смішно стає від дієвості задуманого. Розчарувавшись у владі, розбившись всі ілюзії відносно її чесності, зібравши навколо себе купку вірних однодумців, починаєш щось робити. Ти просто допомагаєш напівнемічному вояку УПА, робиш з ним зустріч в школі чи в університетській групі. Починаєш знизу будувати те, що ніколи не збудують зверху. Та й хіба можливе таке в природі, щоб щось будувалося зверху? Ні. В суспільстві діють ті ж самі принципи.

Ти зібрав здорове середовище. Це не подвиг, але прояв волі до життя. Частина своїх молодечих сил ти спрямовуєш на допомогу тим небагатьом, хто вижив. Решту кидаєш на боротьбу з байдужістю та будівництво нового життя. Ось що буде визнанням для тих, хто пройшов пекельні кола війни і живе між нами. Не декілька абзаців сухого тексту ініційованих державою. Ні. Продовження справи героїв ОУН-УПА – ось визнання їх заслуг та подвигів перед Батьківщиною. Шана та честь їм.

Песимізм зникає. Просто коли шукаєш вихід, він завжди знайдеться. Навіть в таких, на перший погляд, гіперскладних ситуаціях. Твоя ідея шириться масами, на них виростає твоє покоління, його наслідують покоління наступні. І ніяка влада тоді не буде перепорою на шляху нашого національного поступу. Все залежить від нас – молодих та перспективних, які поєднують своїми діями наше героїчне минуле, важке теперішнє та гідне майбутнє. Тоді зв'язок поколінь відновиться.

...Я давно визнав їх подвиг. І на цьому не спинився. Нас стає все більше. Ми продовжуємо нелегку справу наших попередників і знаємо, що неодмінно переможемо. Бо й серед нас ростуть герої. Хіба ж ми не молоді?

На світлинах: "Національний Альянс" на Марші УПА в Києві 14 жовтня. Марш УПА

Українські ліві: фантом чи реальність? (аспекти конфронтації та взаємодії з правими)

**Олег Верник,
координатор ВО "Ліва ініціатива"**

Ще ніколи в житті не писав матеріал для правого журналу, але ж, мабуть, цей час настав. Необхідність написання цього матеріалу є вкрай очевидною, позаяк традиційні для західноукраїнської громади (а саме до неї, у першу чергу, хочу спрямувати цей матеріал) двоїми "праві" vs "ліві" не те що набридли поодиноким спостерігачам, а скоріш просто потребують хоча б невеличкої анатомії. Оскільки передбачається що з "правими" читачам поважаного правого журналу все більш-менш зрозуміло (звичайно, це походить на певний жарт з мого боку!), то спробуємо з'ясувати - хто ж такі "ліві" в сучасних українських умовах.

Масова свідомість, що була остаточно сформована в Західній Україні ще на початку 90-х наполегливо за "лівими" в Україні закріплює наступні риси:

1. Проросійський геополітичний вектор.

2. Заклики про повернення до Радянського Союзу.

3. Заклики до захисту вельми абстрактних часом "трудящих".

І було б, з мого боку, безглуздо, на ці справедливі закиди не звертати увагу та не намагатися пояснити реальні причини їх походження. Адже домінування, скажімо, першої риси нашого переліку разом і в купі з другою зовсім не залишають нашим традиційним "лівим" можливості, навіть, демагогічно займатися реалізацією третьої риси. Наприклад, жодній мислячій особі не прийде до голови думка, що партія ПСПУ начебто, насамперед, є "лівою", а вже потім "проросійською". З КПУ приблизно тотожна ситуація. А ось коли вже мова йде про очевидно (принаймні ще до недавнього часу) "проукраїнського" Мороза та його СПУ, то вже жодне розумне українське створіння не наважиться їх назвати "лівими"...

І це правда і... чому це так? Вимушений повернутися до історії. Поразка світових революційних процесів на початку 20 століття обумовила прихід до влади в Радянському Союзі контрреволюційної шовіністичної кліки Йосипа Сталіна. Зараз для всіх нас - читачів газети "Правий Поступ" - є абсолютно очевидним величезний злочин сталінської камарильї проти українського народу, але ж, нажаль, розібратися у шовіністичній та контрреволюційній природі сталінського режиму українським та світовим лівим силам того часу, зосередженим в лавах Комінтерну (а йдеться тут про 20-ті та 30-ті роки 20-го століття) було дуже і дуже непросто. Ось такий довгий та жертвований шлях пройшла свого часу знаменна партія КПЗУ, яка ще з 20-х років поступово відходила від полум'яної підтримки всіх кроків сталінізованих радянських більшовиків у бік серйозного та драматичного аналізу природи сталінського режиму та багатьох аспектів реалізації т.зв. "сталінської національної політики", яка свідомо та одверто обрала курс на відновлення російського великодержавництва замість вільної федерації вільних народів. Саме через це в 1938 році КПЗУ була виключена з лав Комінтерну та майже вся репресована. Тих західноукраїнських комуністів, кого не змогли знищити в 38-ому році, в першу чергу страчували відразу ж після "звільнення" Західної України зразу 1939 року.

Зрозуміло, що протягом великого часу ліва КПЗУ була рупором саме прорадянського вектору в західноукраїнській політиці. Ця орієнтація проводилася через невірне розуміння тривалий час керманічами КПЗУ сталінського Радянського Союзу як "вітчизни всіх трудящих світу", тобто свята віра у перемогу світового соціалізму обов'язково пов'язувалася з необхідністю поступового приєднання до Радянського Союзу всіх інших країн, де б до влади приходили б партії Комінтерну. А, у свою чергу, на чолі Радянського Союзу вже постає, словами Сталіна "великий російський народ" та й сам цей Союз "сплотіла невелика" саме "Велика Русь"...

За таких умов, інший, а саме правий вектор західноукраїнської політики міцно закріпився за організацією ОУН, яка через свою розгалужену мережу та конспіративний підпільний характер дуже швидко заповнювала той вакуум українського національно-визвольного руху, який виник через цю приреченість КПЗУ сліпо слідувати у векторі Радянського Союзу.

Саме через це ми маємо певну унікальність ситуації в Західній Україні щодо виникнення та розвитку національно-визвольних рухів. Якщо, скрізь, в поневоленіх країнах (на кшталт Ірландії, Басконії тощо) ліві та праві течії

держави (при всій умовності цього розуміння в умовах глобалізованого світового капіталізму) ситуація навколо ліво/правих геополітичних пріоритетів, начебто, мала змінитися у бік певного варіанту ментального україноцентризму та спільної боротьби з усіма формами імперіалізму, що загрожує визволенню будь-якої поневоленої нації, а, тим більш, якщо це йдеться про українців. Зрозуміло, я тут не маю на увазі, коли кажу про "лівих" вже сформовану "п'яту колону" російського імперіалізму в Україні під виглядом т.зв. "лівих сил" (а-ля ПСПУ, КПУ, КПРС та інших пост-сталінідів).

До речі, свого часу ще багато років тому я почав прокладати певні містки до традиційного національноорієнтованого правого руху щодо спільної антиімперіалістичної боротьби. Коли імперіалістичний уряд Туреччини підступно захопив лідера курдських національно-визвольних змагань Оджалана ми звернулися до Молодіжного КУНу, який також тоді декларував підтримку прагнень волелюбного курдського народу на самовизначення, щодо проведення спільного пікетування Італійської Амбасаді, де власне й був захоплений Оджалан. Ми були щиро здивовані, коли пан Віктор Рог в останню мить відмовився від спільного з нами пікетування під дивним приводом, що, начебто, сама Слава Стецько їм заборонила цю спільну антиімперіалістичну акцію.

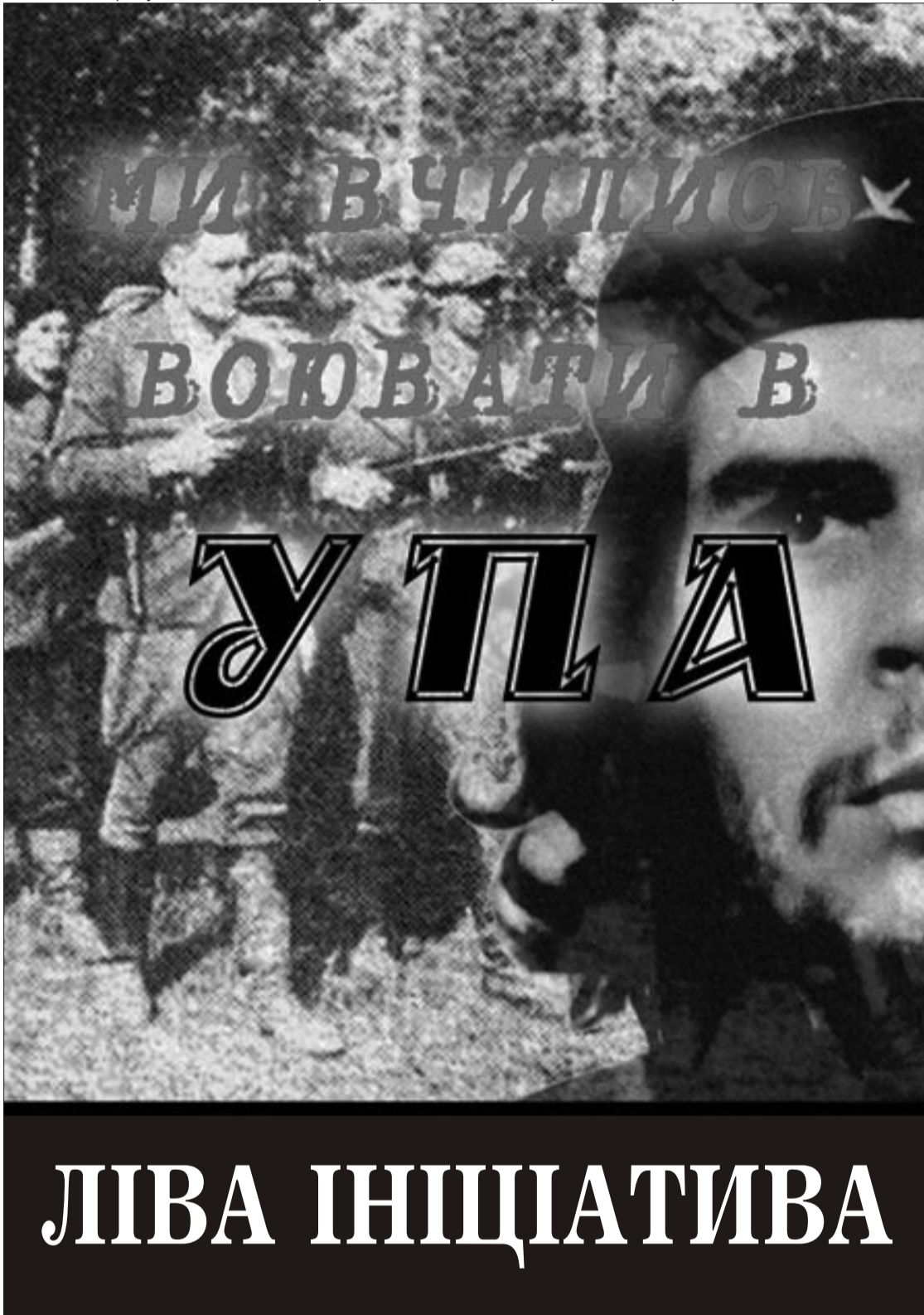
Але ж хіба потреба в аналогічних антиімперіалістичних акціях відсутня? Триває російська імперська окупація Ічкерії, триває ізраїльська окупація Палестини та зараз брутално ллється кров мирних жителів у Лівані, американська імперіалістична мілітарна машина окупувала Афганістан та Ірак, точиться боротьба курдів та басків за своє національно та соціальне визволення, все сміливіше піднімають свої голови каталонці та баски, шотландці та валлійці. Хіба цього недостатньо, принаймні, для початку процесу обговорення можливих спільних акцій між правим та лівим українським активом?

А хіба загроза фашизації української молоді та тоталітарного реваншу не є підставою для спільних антирасистських та антинацистських дій? Хіба всі осередки молодого українського правого середовища вже чітко можуть провести межу між світоглядними емансипативними ідеологемами націоналістичних ватажків ОУН та особливо УПА та абсолютно протилежними їм нацистськими гаслами та політичною практикою націонал-соціалізму гітлерівського ґатунку, злочини якого перед українською нацією аж ніяк не менші за злочини сталінського режиму?

А хіба загроза імперіалістичної агресії щодо України з боку Росії під проводом гасла приєднання України до Договору про колективну безпеку держав СНД (читай - остаточне позбавлення військово-політичного суверенітету) чи загроза Натовського хижака (читай - теж саме, тільки в іншому геополітичному векторі) не є підставою для впровадження самозахисних спільних дій?

Я не пропоную звичайно, запліщити очі на ідеологічні аспекти нашого ліво/правого розмежування. Це є проблема поточної політичної та теоретичної боротьби за реалізацію наших власних ідеалів щодо того чи іншого варіанту побудови українського суспільства. Але ж то є аспект, переважно, внутрішньо український, не в сенсі нашої відірваності від світових процесів класової та національно-визвольної боротьби, а в сенсі самостійності у вирішенні цього протистояння на користь трудящому люду без зайвих та небезпечних геополітичних (читай - імперіалістичних) чинників впливу.

Я, звичайно, розумію всю провокативність цього матеріалу для двох боків традиційного т.зв. "ліво/правого" протистояння. Але ж хіба погано, нарешті, запропонувати вивести це т.зв. "протистояння" (в сенсі того, що насправді під цим ховається не щирий та чесний ліво/правий або, іншою мовою, пролетарсько/буржуазний двобій, а російсько/західні імперіалістичні змагання за панування над Україною) у площину реалізації власних прагнень самої української нації, яка вкрай потребує, як і багато років тому, подальшого просування у справі додання національного та соціального гноблення? Відповідь за нами...

національно-визвольного руху перед обличчям спільного ворога-окупанта намагаються працювати в варіанті, принаймні, певної синхронізації своїх дій, то в Україні відбулася надзвичайна розбалансованість в середині національно-визвольного руху саме через різні геополітичні орієнтири. До речі, праві з ОУН теж опинилися певними заручниками радянської фільської характеру західноукраїнської лівиці 20-30-х років. Тобто вони мали розшукати підтримку своїм діям саме на Заході та, певною мірою, обрати саме "західний" геополітичний вектор свого ментального розвитку.

То могли бути Муссоліні або Гітлери, їм на зміну могли прийти Трумани та Аденауери, та принципово маячня цих прізвищ нічого не змінювала щодо пріоритетів європейського вектору українських правих. Й досі проросійськоорієнтований український "правий" (на кшталт, скажімо, Дмитра Корчинського) сприймається у масовій свідомості Західної України не менш божевільним або, принаймні, дивним, аніж проєвропейськоорієнтований український лівий (можливо, взагалі, суто міфологічна істота, якщо, звичайно, не вважати таким "лівим" правого ліберала Олександра Мороза та його СПУ !!!).

АЛЕ Ж!!! З отриманням Україною статусу незалежної

Червона ганьба України

Сергій Мартинюк

Стара, та доволі актуальна в наш час істина про те, що хто не знає своєї історії, той не має власного майбутнього, попри глибину своєї мудрості, чомусь і досі залишається

пустим набором слів для пересічного українця. І це зважаючи на те, який гіркий історичний досвід ми маємо і як він може згодитись нам тепер, за сучасних умов. А використовувати є що, бо так як боролися в ХХ ст. за незалежність своєї держави українці, не борючись нікого. Таки доборолися. Імперія зла впала, і здавалось, що навіки. На жаль, сталося трохи по-іншому. Формально Союз перестав існувати, але всі його репрезентанти (маються на увазі сили лівого спрямування) пристосувались до нових умов, продовжуючи популяризувати ідеї, реалізація яких у різні часи призвела до знищення десятків мільйонів українців. Їх же нащадки покійно мовчать, проявляючи цим самим свою ідейну безсилість, і, що найгірше - неповагу до предків...

Враховуючи все це, ситуація, за якої в незалежній українській державі існують політичні партії та громадські організації, які відверто виступають проти її незалежного статусу, неприпустима. Комуністична партія України (КПУ), Прогресивна Соціалістична партія України (ПСПУ) та ряд інших структур вже не перше десятиліття жорстоко топчуться по наших здобутках, цінностях та ідеалах. І якщо «кучмівська» влада відкрито підтримувала подібну діяльність «лівих», то теперішня «ющенківська» просто закриває очі на ці негативні явища, тим самим підживляючи свій і без цього невисокий авторитет.

7 листопада і досі лишається гірким нагадуванням часів,

коли вбивали за те, що ти насмілювався називати себе українцем...

Як можна миритись з таким станом речей? Коли ми, нарешті, почнемо поважати себе і все те, що здобули наші предки та сучасники?

Люди, які майже ціле століття займалися тим, що нищили нашу націю під своїми криваво-червоними прапорами, продовжують робити це досі. Міняються тільки методи, мета та ж сама - стерти нас з лиця землі. Але голодомори, депортації та війни не знищили українців, і вони й зараз готові на боротьбу за свої національні права та інтереси. Інша справа, наскільки українці свідомі того, хто є нашим ворогом і чому ми маємо з ним боротись. Це, в принципі, і є проявом тієї війни, яку веде проти нас комуністично-більшовицька кліка, що підтримується нашим східним сусідом, якому незалежна Україна стоїть кісткою в горлі. І всі ці «симоненки» та «вітренки», які зайняли в нашому суспільстві місце штатних клоунів, тільки зацікавлені в подальшому поглибленні цих руйнівних процесів, чим не відрізняються від своїх напівхворих попередників радянської епохи.

Отже, не дивлячись на те, що ліві ідеології та рухи втрачають свою популярність в нашій державі, ми як молоді українські націоналісти маємо висловити свою думку з приводу цього болючого питання, вирішення якого таке необхідне для самоутвердження нашої нації.

Зважаючи на історичний досвід наших національно-визвольних змагань, державотворчих процесів та сучасну ситуацію в Україні, пов'язану з діяльністю антиукраїнських політичних утворень, ми радикально виступаємо за

заборону політичних партій та рухів, що сповідують ідеології лівого спрямування (комунізм, соціалізм, анархізм тощо) та пропагують ідеї, які спрямовані на підірив нашої держави та її незалежності. Лише повна заборона цих політичних утворень здатна внести стабільність у політичне

життя українського суспільства. Іншої позиції на рахунок даного питання у нас бути не може. Виступаючи за розбудову по-справжньому української України, ми не можемо допустити того, що в ній будуть існувати подібні явища, які взагалі є несумісними з ідеями національного розвитку нашої держави.

Черга за владою, яка має сказати своє рішуче слово в цій ситуації і довести тим самим, що вона дійсно репрезентує інтереси української нації, а не використовує своє становище і нас для власного самозбагачення. Саме тоді ми побачимо, на кого працює наша влада: на Україну чи на її споконвічних ворогів? Та це один бік питання. Самі народні маси мають вносити конструктив в дії влади, для того, щоб Президент та інші високопосадовці бачили, чого хочуть українці, яким є їх бачення розвитку України. Тільки тоді вдасться досягти того, що титульна нація України буде реальним господарем, а не рабом, якого звикли лише використовувати.

З усього вищесказаного випливає висновок, що лише радикальні дії з боку молоді та відповідна ініціатива з боку влади, здатні усунути з порядку денного це болюче питання, і довести, що ми не інертна маса, а повноцінна, самодостатня і могутня Нація, яка займає провідне місце в спільноті європейських націй.

“Русский марш” на українській землі

4 листопада Росія відзначала День національної єдності. Цього дня акції під хоругвами та російськими прапорами відбулись в Одесі, Харкові, Сімферополі та Севастополі. У столиці хода не відбулась, а от бійка була. На Бесарабській площі прибічники слов'янської єдності, почулились з українськими націоналістами. Запал вчасно вгамували правоохоронці.

Попри прагнення прибічників російського руху та українських націоналістів випередити одне-одного - першою на Бесарабську площу прийшла міліція. Націоналісти

розпочали свій мітинг з гімну України. Рософілам такий початок не дуже сподобався. Тому, доспівувати гімн не судилося - розпочалася сутичка. 5 хвилин і міліція вже звітувала про її результат - понад десяток затриманих і одне поранення. Зрозумівши, що з'ясувати стосунки фізично не вдасться, розпочалися перепалки словесні. Опоненти змагалися в знаннях історії України.

На побачення біля пам'ятника Богдану Хмельницькому першими прийшли націоналісти. Тут, разом із міліцією, вони чекали на прибічників російського руху. Ті мали прийти з квітами. Померзнувши майже 40 хвилин, націоналісти вирішили - чекати марно. Згорнули прапор та офіційно завершили мітинг. Скориставшись таким затишшям, шанувальники всього російського вирішили покласти квіти крадькома. Втім, донести їх неушкодженими не вдалося - завадила чергова бійка. Цього разу затриманих більше та ще одна знахідка - заплічник, у якому три димові шашки та заточка. Кому він належить, - міліція з'ясує пізніше.

Щоб відсвяткувати російський День національної єдності, представники російських громад та Євразійського союзу молоді вийшли і на вулиці Одеси, Харкова, Сімферополя та Севастополя. І хоч кількість учасників була меншою, ніж планувалося, у цих містах Русський марш таки відбувся.

День національної єдності - державне свято Росії, яке відзначається лише другий рік. За даними соціологів, майже половина росіян до цього дня ставляться негативно. Тож туристів у Києві та просто перехожих більше дивувала не кількість міліції на вулицях, а ті українці, які вийшли святкувати російський день на Хрещатик.

Три миті сучасної української літератури, або Тим, хто не знає Карпи, Жадана та Дереша...

Катерина Острозька

Наш час для української літератури став кризовим. Полиці книжкових магазинів закидані російською літературою, а вибір української є мізерним. Але і в такі важкі часи є ті, хто намагається витягнути нашу літературу з лайна, люди яким не байдуже.

Імена "героїв нашого часу" лунають усе частіше з уст молоді. Дереш, Жадан, Карпа... Сучасні письменники-модерністи, - ті, хто творять сьогодення і майбутнє нашої літератури.

"Дупа і уродка, прибацана тьолка" - так любляче називає себе Ірена Карпа. Її книжки це салат із вражень,

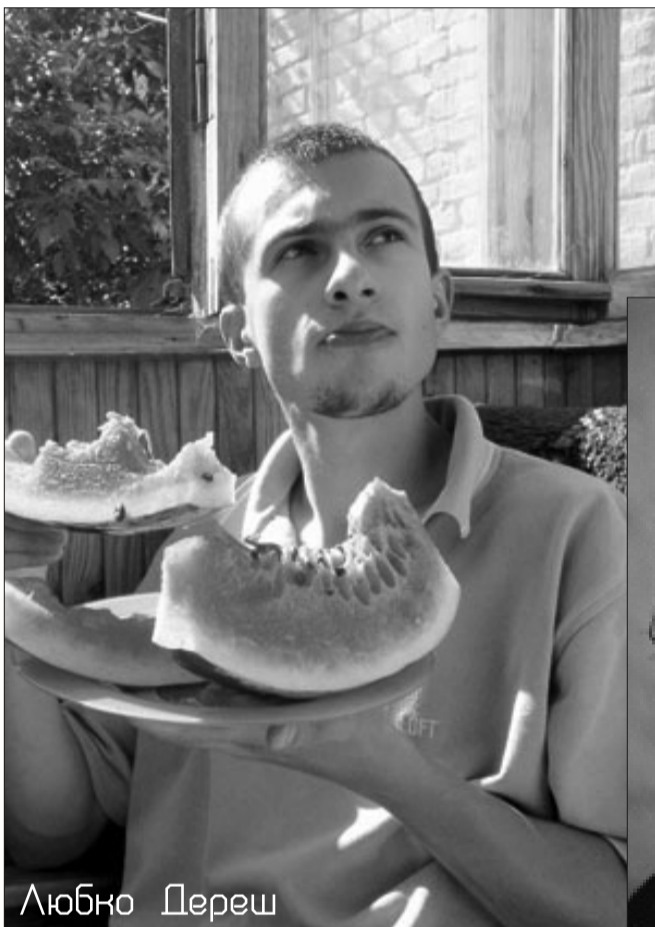
роздумів та думок, приправлений великою кількістю ненормативної лексики та сексу. Марла, головна героїня її творів, відверто плює на стереотипи і живе так, як хочеться їй. Її життя - це подорожі забутими цивілізацією місцями. Сміливі думки про владу, шоу-бізнес, музику та усе наше життя. Все це "50 хвилин трави", "Фройд би плакав", "Перламутрове порно" - книжки письменниці, що зневажливо закохана у свою країну.

Сергій Жадан у своїх дітищах "Біг Мак", "Депеш Мод" та інших творах описує жорстке, "не очищене" ідеалізмом життя. У них немає місця сентиментальності; сльози і соплі тут теж відсутні. "Біг Мак" це зовсім не твір про тупе американське їдло, а "Депеш Мод" не біографія легендарних ірландців. Читаючи їх, розумієш, що це все реально, це те, що оточує тебе, те що лякає тебе, що все це жах ТВОГО ЖИТТЯ. Творіння Жадана не прямолінійні, вони різнобічні, з лівовою часткою філософських ідей. Останнім доробком автора стало дітище під назвою "Капітал"...

Відносно інші книжки молодого львів'янина Любка Дереша. Його сміливо можна назвати жорстким романтиком. Його книжки ("Куль", "Архе", "Поклоніння ящірці") зачаровують, вражаючи глибкою філософією та водночас лякаючи реалізмом описуваних подій. Не дивно,

що остання творіння Дереша "Намір!" змітається з книжкових полиць зі швидкістю світла. Смерть і життя, що крокують поруч, любов і ненависть, що зріднилися, молодість і старість, що поєдналися. "Намір!" відкриває нове бачення цих понять - високо-філософсько та загальнодоступно водночас.

Сучасна українська література нагадує оголену душу без прикрас. У ній немає хлопчиків-чародіїв, що рятують світ, відсутні геппі-енди, немає фальші, плюшу. Ні, вона інша. У ній кохання не звертає гори, а просто допомагає жити... Сучасні українські модерністи цінують не гроші і матеріальну забезпеченість, для них важливим є саме життя.

Любко Дереш

Сергій Жадан

Ірена Карпа

Сергій та Марина Дяченки. "Ритуал".

Десять років потрібно було Україні, щоб вона почала відкривати для себе своїх геніальних письменників. В далекому 1996 році за різного роду проблемами країні було не до літератури, і у подружжя Дяченків на українських теренах вийшла лише одна, майже непомітна для читачів, збірка оповідань, і лише зараз, коли події дворічної давнини сколихнули застояне пострадянське болото, у нас почали видавати книжки, які вже давно вийшли іншими мовами.

Роман "Ритуал" взагалі постраждав свого часу з усіх сторін - по-перше він вийшов одночасно із закінченням диалогії про брамника і загубився в тіні свого більш відомого та очікуваного брата, по-друге підліткової літератури тоді приділяли занадто мало уваги як видавці, так і читачі. І по-третє, хай мене звинувачують в упередженості, але йому не вистачало україномовного оформлення - ця книжка просто зобов'язана бути написана українською мовою, більш м'якою в порівнянні з російською, якраз для дітей та підлітків.

І ось, десять років потому, видавництво "А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА" дало йому друге життя, не лише наділивши фірмовою відзнакою видавництва - чудовим оформленням Владислава Єрко, а й переклавши його на українську мову, до чого доклали руку і самі письменники, авторизувавши роботу Любомира Люлика. І може якраз в цьому така різюча різниця у визнанні - на відміну від російськомовного варіанту, який не потрапив до жодного списку нагороджень, україномовний через місяць після виходу отримав спеціальну нагороду дитячого журі на "Книжковому форумі" у Львові. Хоча нагороджувати є за що і крім ілюстрацій, адже це справді чудова книжка. І ось чому.

Чимало письменників вже не раз казали про таку річ - починаєш писати одну книжку, а закінчуєш геть іншу. Так

само вийшло і з "Ритуалом" - починаючи його, як оповідання для дівчаток (як же таки впливає народження дитини на творчість) автори під кінець вийшли не рівень хіба що не соціально-філософського роману. Шаблонні на початку герої - білява красуня принцеса та велетенський злий дракон дуже швидко перестають бути такими. Головною героїнею виходить геть не принцеса, точніше принцеса, але не та красуня, котра описана на початку, а її сестра, наділена типовою зовнішністю та відповідними комплексами підлітка: задовгий ніс, зависокий зріст, замалі очі і далі по списку, дракон же виявляється набагато більш людський, ніж деякі двоногі. І обидва головні герої зв'язані ритуалами суспільства, в якому вирощувались: принцеса - про рятівника-принца на білому коні, одруження та вишивання біля вікна, дракон - про принцесу, яку потрібно викрасти та урочисто з'їсти.

Обом героям, яких дуже швидко захоплює "стокгольмський синдром", доводиться обирати - свої власні почуття чи норми, які встановлює суспільство, а автори підкидають їм складні ситуації одна за одною, і не встигаєш отямитись, як принцесі доведеться розбиратись не лише з своїми підлітковими проблемами, а й з цілком дорослими питаннями зради, підступу та обману, а дракону - у потойбіччі поглянути в очі своїм жорстким предкам, які вигадали кривавий обряд ініціації, щоб запитати поради та віднайти духовний спокій. Знамените подружжя підкинуло читачам цілу купу проблем, властивих будь-якому хлопцю чи дівчині, на яких в реальному житті тиснуть батьки, вчителі, друзі та власні стереотипи, що їх доводиться, можливо, переглядати, коли життя підсовує тобі відповідне випробування.

Q2_Q3

Саламандра

Навіть, якщо це був сон, я в нього повірила. Мені снилося, що я літала... Дивні люди ці птахи, з ними важко, а без них не варто. Живуть одним єдиним польотом, ризикуючи життям, літають вище високого і стрімголов. Я теж була пташкою...

Він неперевершено літав, відчайдушно, без страху і жалю. Ми летіли поруч, зовсім близько, майже торкаючись... швидко і з заплученими очима, кидаючи виклик вітру і смерті. Незрозумілі відчуття захоплення чи щастя охопили мене і я загубилася у часі. Він показав мені як жити тепер, а не вчорашніми планами чи завтрашніми спогадами. Дав відчуття долі секунди і прожити їх від початку до кінця. Мить зупинись, ти прекрасна, мить...

То були крила моїх мрій і як ніколи я відчула свободу. Перед нами вклонялися гори. Політ над вершинами дерев... Я відчувала себе сльозою грозової хмари і променем сонця, палаючою зіркою і просто легкістю... Всередині мене кричало життя. Я відкрила собі його смак і запах. Воно хотіло знищити всі окови пташиної клітки і тоді я би вже вічно літала...

Та хтось розбудив мене в той момент...

Такі книжки інколи допомагають зробити правильний вибір, коли ти підліток, або ж просто приємно розважити вже дорослу людину, піднявши з глибин затуркані роботою пам'яті спогади про дитинство та юність, проблеми, які тоді здавались такими важливими, але не були такими, та навпаки, дрібними, але чи не найголовнішими на життєвому шляху. Окрема подяка за невисначений кінець, без шаблонного "і жили вони довго та щасливо" - кожен може сам вирішити, який же був фінал історії викрадача-дракона та негарної принцеси.

В Києві з'явилися футболки з українськими гуртами

Раніше ці речі були доступні тільки відвідувачам

закритих презентацій, якщо пощастить, концертів та членам фан-клубів. Тепер є магазин для всіх бажаючих, який зветься "Рідна мода". В асортименті не лише "музична" продукція.

Там можна знайти зразки сучасного українського молодіжного стилю, який би поєднував у собі модні тенденції, новітні матеріали, передові технології, вдалі винаходи з традицією, що існує на нашій землі протягом тисячоліть від трипільської цивілізації через киммерійців, сарматів, скіфів, антів, русичів, козаків до сьогодення. Вже зараз у відділі є футболки гуртів Борщ, Гайдамаки, Кому вниз, ОтВінта, Тартак, Тінь сонця, Фліт, а ще кілька гуртів пообіцяли надати свої футболки протягом найближчих днів. А деякі гурти, що не звертали раніше уваги на таку форму свого піару, дізнавшись про існування подібного відділу, вирішили також випустити власний "рок-одяг". Розташований магазин в Києві за адресою вул. Вереснева, 3

Побачило світ 3-є число незалежного Українського готичного часопису Сакратум/Sacratum

Видання поглубшало і нині налічує 68 сторінок з повноколірною обкладинкою та високим чорно-білим друком всередині як це заведено у подібних світових вірцях. Представити випуск вирішено було під час виступу німецького готик-гурту Diary Of Dreams у Києві 28 жовтня, що цілком доречно, тим паче що того дня діяла презентаційна ціна у 15 грициків за примірник, на відміну від повсякденної у 18 гривень. Зрештою, і це не ціна, якщо врахувати, що до третього числа додаються два плакати розміром А3 (L'ame Immortelle, The 69 Eyes), різнобічний диск зі награннями та видовом люб'язно надані Сакратуму наступними виконавцями: Полинове Поле, ВІЙ, Оркестр Янки Козир, Замкова Тінь, Gray Angels, Cemetery Of Scream, Deathcamp Project, Abigals Mercy, Apparition, Capitollium, Forgive-Me-Not.

Зміст випуску містить окрім звичайних балачок з вітчизняним та австрійськими, польськими, американськими, шведськими та французькими гуртами, ще й низку пізнавально-розважальних статей на взірць з чого почався готик-рок, розповідь про Західно-Українське місто Корець та готичну моду й стиль, замітки про готичний світогляд й цитатник роздумів про Життя та Смерть, розвідки про неповторних Едгара По й Леопольда Захер-Мазоха, вивідування у дарк-готик артного художника Джейсона Біма (саме його робота винесена на обкладинку цього випуску) та купа інших родзинок, що можуть видатися цікавими навіть людям, дааалеким від готичної культури.

ПРОСИМО ТИШІ!

Всеукраїнське молодіжне видання "Правий Поступ" Запрошує до активної співпраці всіх тих, хто творчо дивиться на світ, любить Україну та впевнений у собі!

Чекаємо на Ваші матеріали та дзвінки з цікавими пропозиціями!

Наші контакти
Редакція: тел.80978355951
E-mail:
postup_p@yahoo.com
KolossOK@gala.net
ICQ: 287-231-072

"Національний Альянс"
ICQ: 228-730-336

ТУТ МОЖЕ БУТИ ТВОЄ КРЕАТИВНЕ ФОТО

postup_p@yahoo.com

МУЗПОСТ

НОВИЙ АЛЬБОМ ГУРТУ "БОРЩ"

Без перебільшення один з лідерів української панк-сцени гурт „Борщ” презентував вдячній публіці свій новий доробок під назвою „Паразита кусок”. Другий за рахунком альбом легенд українського панк-року став довгоочікуваним музичним виданням року. Презентація „Паразита кусок” відбувалася 19 жовтня в київському клубі „Бочка”.

У вже оновленому складі (ще з часів весни, кому невідомо), який поповнили новий барабанщик Вадим Зюбін та ді-джей Дмитро Комарьков, „борщі” презентували публіці нову програму, окремі композиції з якої вже лунали на попередніх виступах гурту.

У рамках презентації нового альбому стали відомими деякі пікантні подробиці борщівської кухні виявляється, джерелом натхнення для Олександра Піпи є прослуховування якомога більшої кількості попси - за принципом "чим гірше, тим краще", а з приводу стилю було обрано наступну метафору: "Це дуже схоже на Валерію, тільки важче, драйвовіше, з чоловічим вокалом та текстами про бухло". Щодо порівнянь із дебютником, то, на думку музикантів, "Паразита кусок" більш якісний, бо зріліший, краще записаний, містить менше пісень, стильніший та цілісніший за звучанням. Додатковий плюс - зводили альбом на студії у Берліні.

ГВОВ: БИТВУ УКРАЇНСЬКИХ МУЗТИТАНІВ ВИГРАЛИ КИЯНИ «Etvus Unders»

21 жовтня невелике закарпатське містечко Мукачево приймало в своїй ласкаві обійми останній, фінальний етап українського відбору Global Battle of The Bands 2006. Аrenoю для битви стала сцена в мукачівському замку Паланок.

Переможцями цього напруженого музичного змагання став київський ню-металевий гурт «Etvus Unders». Друге місце зайняли всім відомі учасники формации «Анна», яким для перемоги не вистачило зовсім мало. Серед інших імен гуртів, які увійшли до числа фаворитів можна знайти «Мерву», «АтмАсферу», «Tango Tempo» та «Широко Закриті Очі».

Ці гурти автоматично стають учасниками ГВОВ 2007. Що ж до переможців, то «Etvus Unders» представлятимуть Україну в Лондоні та боротимуться за честь своєї Батьківщини та приз який вимірюється 100 тис. доларів та світовим турне. Тож чекатимемо з нетерпінням 10-12 грудня, і сподіватимемося що наші нас не підведуть!

"ГУЦУЛ КАЛІПСО" З БУКОВИНИ ПРИЮТЬ НАД СВОЇМ ПОВНОЦІННИМ ПЕРВАЧКОМ.

Нині хлопці щільно сидять в одній зі звукотворень рідних Чернівців, аби до різдвяних свят завершити усю студійну роботу, а у новому році зайнятися вже видавничими клопотами. Платівка охопить усі вподобані публікою забійники "гуцулів", при чому гудці заново переписали і пісню "Председатель", і "Рекет-ганстера", яка по-суті стала візитівкою цих піснярів-розбишак. У новому записі вона, до речі, забринить помітно важче, або як кажуть "гуцули" гаркóрово. Чернетковий заголовок плити наразі "Джос". Що воно означає хлопаки ще й самі осмислюють, але їм подобається, як те слово звучить.

Правий Поступ

Редакція не завжди поділяє думку, висловлену авторами.
Рукописи не рецензуються і не повертаються.
При передруці посилання на газету обов'язкове.

Засновник і видавець: молодіжна громадська організація
"Національний Альянс"

головний редактор - Сергій Мартинюк
верстка - Барвінка

Тираж - 10 000 примірників

спецвипуск газети "Рушійна Сила"
свідоцтво про реєстрацію РВ №342
від 30.09.2002 року

Адреса редакції:
43024, м.Луцьк, Пр.Молоді,13-б
тел.: +3 8 0332 78 49 77
postup_p@yahoo.com

Адреса центрального офісу:
м.Київ, вул. М.Стельмаха 6-а
"Національний Альянс"
тел.: 3 8 050 378 77 47
ukr_national@yahoo.com